soutěži více než z polovice cílem. Kdo jest »soukromým obžalobcem«, stanoví všeobecně pro obor trestního práva § 46 tr. ř. K tomu přistupuje pro obor ochrany cti ustanovení § 492 tr. zák., pro obor nekalé soutěže však ustanovení § 34 odst. 3 zák. čís. 111/27 jako zákon zvláštní, a nelze ustanovení § 492 tr. zák., upravující jinou právní oblast, pojímati i do zákona o nekalé soutěži (jak tomu chce zmateční stížnost). Jmenuje-li závadný dopis opětovně výslovně firmu »S.«, nikoliv jen její představitele nebo zástupce, jest firma »S.« tím, koho se trestný čin (zlehčování) bezprostředně dotýká (§ 34 odst. 3 písm. b) cit. zák.). Ostatně podle plné moci dali zmocnění k podání soukromé obžaloby právě představitelé (zástupci) firmy »S.«, akciové společnosti.

Podle § 27 zák. čís. 111/27 musí býti údaje o podniku objektivně nepravdivé, co do pravdivosti neprokázatelné. Obžalovaného může vyviniti jen důkaz, že jeho údaje jsou pravdivé, nebo že mu jejich nepravdivost nebyla známá. Tím ovšem není řečeno, že v trestním řízení o nekalé soutěži platí zásada řízení pro urážky na cti, jíž jest obžalovanému uloženo, by dokázal pravdivost závadných projevů. V trestním řízení o nekalé soutěži platí všeobecné zásady trestního řízení, zásada oficiálnosti a materielní pravdy. Soud jest povinen provésti potřebné důkazy, ať byly nabídnuty tou neb onou stranou nebo stranami vůbec nebyly nabídnuty, by pak, uváže volně podle § 258 tr. ř. veškeré výsledky průvodního řízení, učinil potřebná skutková zjištění o pravdivosti (o nepravdivosti) údajů o podniku. Lze připustiti, že úprava rozhodovacích důvodů rozsudku na některých místech budí dojem, jako by se zjišťovala pravda podle § 490 tr. zák. Nicméně nelze uznati za důvodnou námitku zmateční stížnosti s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že rozsudek spočívá na mylném výkladu zákona, vycházeje z názoru, že nastane trestnost obžalovaného, neprokáže-li pravdivost svých údajů. Vždyť rozsudek zjevně vychází ze správného pojetí ustanovení zákona v § 27, an si předkládá otázku, zda údaje obžalovaného — jak tvrdil — byly objektivně pravdivé, a v příslušných odstavcích rozhodovacích důvodů zřetelně proniká zjišťování výsledků dotyčných průvodních prostředků v ten smysl, že údaje obžalovaného o žalujícím podniku byly objektivně nepravdivé a že si byl obžalovaný vědom nepravdivosti svých údajů.

Čís. 4351.

To, že nakladatel (vydavatel) neperiodického tiskopisu není znám, je objektivní podmínkou trestní zodpovědnosti správce tiskárny ve smyslu § 24 tisk. nov., a to pro dobu, kdy je s o u d u rozhodnouti o tom, zda se na správce přesouvá trestní zodpovědnost; nesejde na tom, kdy se soukromému obžalobci stalo známým, kdo je nakladatelem (vydavatelem) tiskopisu.

Nemá-li býti tiskař za podmínek § 1 odst. (2) tisk. nov. stíhán pro své spolupůsobení při tisku, nelze v tom, že odpovědný správce tiskárny četl kartáčový otisk neperiodického tiskopisu a nařídil jeho vytisknutí,

spatřovati původcovství (spolupůvodcovství) ve smyslu § 1 (3) čís. 3 tisk. nov., nepřistoupila-li k tomu další nějaká činnost při uveřejnění zprávy, která by přesahovala rámec jeho přirozené a zákonem v § 1 odst. (2) tisk. nov. předpokládané účasti při tisku; vytisknutí onoho tiskopisu nelze tu podřaditi ani pojmu »spoluviny« ve smyslu § 5 tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Zm I 993/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukomých obžalobců do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu kmetského ze dne 24. září 1930, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 489, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

Důvody:

Důvod, z něhož napadený rozsudek zprostil obžalovaného jakožto zodpovědného správce tiskárny z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti, — že totiž není podmínky jeho trestní zodpovědnosti podle § 24 tiskové novely čís. 124/1924 sb. z. a n., an je znám nakladatel a vydavatel urážlivého tiskopisu —, napadá zmateční stížnost jen výtkou, že soud přehlédl, že soukromým obžalobcům nebylo známo, kdo je nakladatelem závadné brožury, a že se to dověděli teprve při hlavním přelíčení. Tato výtka netýká se okolnosti právně závažné, poněvadž zákon stanoví pro trestní zodpovědnost správce tiskárny podmínku objektivní, a to ovšem po dobu, kdy je soudu rozhodnouti o tom, zda se na správce tiskárny přesouvá trestní zodpovědnost. To plyne i ze souvislosti ustanovení § 24 tisk. nov. s ustanovením § 1 odst. (2) téže novely. Nesejde tedy na tom, kdy se soukromým obžalobcům stalo známým, kdo je nakladatelem tiskopisu. Ostatně oznámil obžalovaný soudu již dopisem ze dne 7. února 1929, že vydavatelem brožury je Jan Š., o čemž vyrozuměl soud dne 9. února 1929 právního zástupce soukromých obžalobců. Zprošťující výrok není tedy v uplatňovaném směru stížen zmatečností ani formální ani hmotněprávní.

Soud kmetský podotkl — odůvodňuje svůj zprošťující výrok — také, že obžalovaný není původcem brožury. Zřejmě si — a to podle doslovu § 1 odst. (2) tisk. nov. správně — uvědomil, že obžalovaný, byl-li původcem, odpovídal by trestně za obsah urážlivého tiskopisu — předpokládaje ostatní náležitosti — i tehdy, kdyby ho nestihla zodpovědnost podle § 24. Blíže se však s otázkou tou kmetský soud nezabýval a svůj výrok ani neodůvodnil. Zmateční stížnost napadá tento výrok s hlediska důvodů zmatečnosti § 281 čís. 9 a) a 5 tr. ř. Spatřuje původcovství (spolupůvodcovství) obžalovaného v tom, že četl kartáčový otisk brožury a nařídil její vytisknutí; protože pak kmetský soud neuvážil, že se obžalovaný doznal k tomu, co tu právě uvedeno, vytýká stížnost napadenému rozsudku neúplnost podle § 281 čís. 5 tr. ř. Koho

jest považovati za původce zprávy, ustanovuje § 1 odst. (3) tisk. nov. pod čís. 1—4. Co zmateční stížnost uvádí na dolíčenou, že byl obžalovaný původcem (spolupůvodcem) brožury, míří jen k číslu 3 odst. (3) § 1 tisk. nov. Podle tohoto ustanovení je původcem, kdo proto, by urážlivá zpráva byla uveřejněna tiskem, nejsa redaktorem periodického tiskopisu, uveřejnění v tomto tiskopisu nařídil. Podle § 24 tisk. nov. je ustanovení § 1 užíti i na činy v § 1 uvedené, byly-li spáchány obsahem tiskopisu neperiodického; poněvadž podle této stati zákona nastupuje na místo zodpovědného redaktora nakladatel (vydavatel) a, není-li znám, zodpovědný správce tiskárny, jest pro obor tiskopisů neperiodických substituovati do odstavce (3) čís. 3 § 1, jehož se právě stížnost dovolává, tento obsah: Původcem je, kdo proto, by urážlivá zpráva byla uveřejněna tiskem, nejsa nakladatelem (vydavatelem) a, není-li znám, (nejsa) zodpovědným správcem tiskárny neperiodického tiskopisu, nařídil uveřejnění v tomto tiskopisu. Dovozuje-li zmateční stížnost, že, an obžalovanému byl znám obsah pozastavené brožury a an přes to nařídil její vytisknutí, jest ho považovati za osobu, která, nejsouc vydavatelem neperiodického tiskopisu, nařídila uveřejnění závadné zprávy, a že ho jest proto považovati za »původce« ve smyslu odst. (3) čís. 3 § 1 tisk. nov., přehlíží, že to, co klade obžalovanému v tomto směru za vinu, bylo prostě přirozenou funkcí a činností tiskaře (zodpovědného správce tiskárny), kterým právě obžalovaný v tomto případě byl.

Pro zodpovědného správce tiskárny platí podle § 1 odst. (2) tisk. nov. zásada, že jakožto osoba spolupůsobivší při tisku nemá býti stíhán, může-li býti stíhán a postaven před tuzemský soud původce. Za spolupůsobení správce tiskárny při tisku jest podle obdoby činnosti a funkce zodpovědného redaktora pokládati i čtení rukopisu, pokud se týče kartáčového otisku před nařízením otištění. Nemá-li však býti tiskař za podmínek § 1 odst. (2) tisk. nov. stíhán pro své spolupůsobení při tisku, bylo by lze na něho vztahovati ustanovení odst. (3) čís. 3 § 1 jen pro další nějakou činnost při uveřejnění zprávy, která by přesahovala rámec jeho přirozené a zákonem v § 1 odst. (2) předpokládané »účasti při tisku«, a která by spadala pod ustanovení § 1 odst. (3) čís. 3 tisk. nov. Jinými slovy řečeno: to, že tiskař četl zprávu a že ji pak dal do tisku, není ničím jiným, než co u něho beztak předpokládá zákon v § 1 odst. (2) tisk. nov., když přes to praví, že nemá býti stíhán, je-li znám původce a může-li býti postaven před soud. Že by ustanovení odst. (3) čís. 3 § 1, jehož se dovolává zmateční stížnost, mělo znamenati popření řečené zásady odst. (2) § 1, nelze předpokládati; jeť jen zákonným výkladem pojmu a rozsahu slova »původce« z odstavce (2) a bylo by, jak již dolíčeno, na obžalovaného jakožto správce tiskárny použitelno jen pro takovou jeho další činnost, která, vybočujíc z pouhého spolupůsobení při tisku, činila by z něho již »původce« po rozumu odst. (3) čís. 3 § 1 tisk. nov. Ježto v souzeném případě byl původce urážlivé brožury znám a mohl býti a také skutečně byl stíhán a postaven před soud, a ježto ani sama zmateční stížnost netvrdí, že obžalovaný jako majitel a zodpovědný správce tiskárny učinil něco více, než že četl

kartáčový otisk brožury a že, neshledav nic závadného, nařídil její vytisknutí, není zmateční stížnost v právu, pokládajíc obžalovaného již pro tuto jeho činnost za původce ve smyslu § 1 odst. (3) tisk. nov., a spatřujíc neúplnost napadeného rozsudku v tom, že se nezabýval v této příčině s doznáním obžalovaného.

Pokud zmateční stížnost vyslovuje názor, že by obžalovaný za onu svou činnost ručil po případě jako spolupachatel (spoluautor) podle všeobecných ustanovení trestního zákona, netřeba se s touto výtkou zabývati, ana stížnost, nedovolávajíc se žádného z případů původcovství nebo spolupůvodcovství, uvedených v § 1 odst. (3) pod čís. 1, 2 a 4 tisk. nov., nedoličuje, že se obžalovaný ve společném zlém úmyslu, vydati tiskem urážlivou brožuru (§ 1 tr. zák.), súčastnil s původcem brožury Janem Š-em nějak na jejím obsahu. To, co stížnost označuje za »spolupachatelství« ve smyslu ustanovení trestního zákona, poukazuje, jak plyne z jejích dalších důvodů, ke spoluvině na trestném činu Jana Š-a po rozumu § 5 tr. zák. Tuto spoluvinu vidí stížnost v tom, že obžalovaný opatřením prostředků, vytisknutím brožury, napomáhal k vykonání trestného činu Š-ova. Pojmově ovšem bylo by lze činnost tiskařovu posuzovati s tohoto hlediska. Ale zákon sám v §§ 7 a 10 (239) tr. zák. upravuje v mezích tam uvedených trestní zodpovědnost osob zúčastněných na vzniku a na rozšiřování tiskopisů jakožto zodpovědnost za sám zločin (přečin) spáchaný obsahem tiskopisu. Co stížnost uvádí o činnosti obžalovaného, činí ho, jak již řečeno, tiskařem brožury, a jeho zodpovědnost za to je taková, jak ji upravují §§ 7 a 10 (239) ta. zák., a jak ji pro obor souzeného případu zúžuje § 1 tisk. nov. Je tedy pochyben právní názor zmateční stížnosti, že by bylo sáhnouti k ustanovením obecnoprávním. S tohoto hlediska je proto právně nezávažnou spadající sem výtka neúplnosti rozsudku.

Čís. 4352.

Pod pojem »měr a vah« ve smyslu § 199 c) tr. zák. spadá nejen závaží, nýbrž i váha jako nástroj, jímž se váží.

Skutková podstata podle § 199 c) tr. zák. je splněna jen, je-li zfalšována váha v tom či onom smyslu, při čemž nerozhoduje, zda trvale, či jen přechodně, třebas i snadno odstranitelným způsobem.

Jiné nepoctivé manipulace při vážení mohou býti podvodem, nespadají však pod ustanovení § 199 c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, Zm I 1051/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. dubna 1931, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 c) tr. zák., spáchaným tím, že dne 23. prosince 1930 ve svém stánku s rybami na tržišti v K., tedy při veřejné živnosti užívala